

ת"פ 34213/07/20 - מדינת ישראל נגד משה וקנין - נוכח ע"י

בית משפט השלום בקריית גת

16.05.2024

ת"פ 34213-07-20 מדינת ישראל נ' וקנין

תיק חיצוני: 149540/2019

לפני כב' השופטת הבכירה, נגה שמואלי מאייר

המאשימה מדינת ישראל - באמצעות תביעות לכיש

ע"י ב"כ עוה"ד אבי דהן והמתמחה מר דור כהן

נגד

משה וקנין - נוכח ע"י ב"כ עוה"ד דוד מועלם - נוכח

הנאשם

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בעובדות כתב האישום המתוקן, ביום 05.04.2019 סמוך לשעה 01:00, נהג המתלונן 1 ברכבו בסמוך לצומת קסטינה (להלן: "המקום"), כשבאותה עת, נהג הנאשם ברכבו, באותו כיוון נסיעה.
2. בשלב מסוים, סטה הנאשם עם רכבו לעבר הנתבי שבו נהג המתלונן 1 והתנגש עם רכבו של המתלונן 1, וכתוצאה מכך ארעה תאונת דרכים שבה נגרמו נזקים בדמות מכות לרכבים.
3. מיד ובהמשך לכך, בשעה שהמתלונן 1 יצא מרכבו, ניגש אליו הנאשם יחד עם אחר שזהותו אינה ידועה, והאשים את המתלונן 1 בגרימת התאונה. בתגובה לכך, השיב לו המתלונן 1 כי הוא מזמין משטרה או אז, ניסה הנאשם (או האחר) לקחת מידי המתלונן 1 את מכשיר הטלפון הנייד שלו.
4. בהמשך לאלו, על רקע חששו של המתלונן 1 מהנאשם ומהאחר, הלה התקשר לאחיו (להלן: "המתלונן 2"), כדי שיגיע למקום.
5. עוד ובהמשך לכך, משהגיע המתלונן 2 למקום, איים הנאשם על המתלונן 2 באומרו לו: "אתה לא יודע מי אנחנו אתה לא יודע עם מי יש לך עסק" וזאת בכוונה להפחידו או להקניטו. בתגובה לכך, השיב לו המתלונן 2 כי המשטרה הזמנה למקום, כי הם יחליפו פרטים וכל אחד ילך לדרכו.
6. בהמשך לאמור לעיל, תקף הנאשם את המתלונן 2, תוך שהוא בועט בו בגופו ומכה בו מכות אגרופ לפניו, וכתוצאה מכך עפו משקפיו של המתלונן 2.
7. עוד נטען, כי בשלב זה ביקש המתלונן 1 למשוך את הנאשם והאחר מהמשך תקיפתם את המתלונן 2, אך הנאשם והאחר תקפו את המתלונן 1 בצוותא חדא בכך שהכו בו בגופו ובעטו בו בפניו.
8. בהמשך לאלו, ברחו הנאשם והאחר מהמקום.
9. כתוצאה מהמעשים המתוארים, נגרמו למתלוננים חבלות של ממש בדמות שבר באף וחתך של 1 ס"מ

עמוד 1

בקרפת למתלונן 1, ופצע של 1 מ"מ במצח למתלונן 2.

10. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע **בשתי עבירות של תקיפה וחבלה ממשית ע"י שניים או יותר** לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").
11. הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש אך הוסכם כי הנאשם ישלח לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו וכי כל צד יטען לעונש כראות עיניו.
12. בעניינו של הנאשם התקבלו **כמה תסקירים**, ובסופם המליץ שירות המבחן על בחינת אפשרות לבכר את הפן השיקומי בעניינו ולהשית עליו ענישה בדמות צו של"צ בהיקף נרחב, צו מבחן ופיצוי כספי. בגוף התסקירים, עומד שירות המבחן על קורות חייו וחיי משפחתו של הנאשם, על מאפייניו האישיותיים, יחסו לעבירות, ההליכים הטיפוליים שנעשו בעניינו, ועוד. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש שאליהם אתייחס בהמשך.
13. **מחוות דעת הממונה על עבודות השירות שהתקבלה ביום 07.05.2024**, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

14. **כראיות לעונש מטעמה, הגישה המאשימה** אסופת מסמכים ובהם, **תמונות המתעדות את החבלות שנגרמו למתלוננים, תעודות רפואיות וכן תמונות המתעדות את החבלה שנגרמה לרכב (ת/2)**. לגופו של עניין, עמדה המאשימה על חומרת מעשיו של הנאשם, על הנסיבות שנלוו אליהם, ובייחוד על חומרת החבלות שנגרמו למתלוננים ועל הצורך למגר את תופעת האלימות בכבישים. לבסוף, טענה המאשימה שעל מתחם העונש ההולם לנוע בין 12-24 חודשים מאסר בפועל וענישה נלווית, וביקשה למקם את עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם.
15. **מנגד, ההגנה** חלקה על מתחם העונש ההולם לו עתרה המאשימה והטעימה כי על המתחם לנוע בין כמה חודשים לבין 9 חודשים מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות. בכל הנוגע לנסיבות הקשורות לביצוע העבירות, הפנה הסנגור לכך שמדובר באירוע ספונטני שאינו מתוכנן שנגרם בעקבות תאונת דרכים ושמשכו קצר; להעדר הכרות מוקדמת בין הנאשם לאחר המוזכר בכתב האישום; ולכך שהנאשם עצמו נחבל במהלך האירוע ונשברו לו הכתרים בשיניו **(נ/2)**. בכל הנוגע לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות הפנתה ההגנה לתקופה שבה היה הנאשם עצור בגין תיק זה; לחלוף הזמן ולכך שהנאשם נעצר בגין תיק אחר שבעטיו הלה נידון למאסר (דבר שעיקב את הטיפול בעניינו בתיק זה); לשיתוף הפעולה של הנאשם מיד עם שחרורו מהמאסר עם הקרימינולוגית הקלינית שאליה הוא הופנה ע"י הסנגוריה הציבורית; ולקבלת האחריות מצדו של הנאשם על מעשיו. בסופו של יום, עתרה ההגנה לאמץ את המלצותיו של שירות המבחן לעניין העונש, תוך שהודגש מצבו המורכב של הנאשם כיום משהלה איבד חברים שמצאו את מותם בטבח במסיבה שהתקיימה בעוטף עזה ב- 07.10.2024 ואת בן דודו מצד אביו שהיה חבר קרוב ועבד עמו בעסק. ברמשך לכך נטען כי עבודתו של הנאשם עלולה להיפגע ככל שיושת עליו עונש בדמות מאסר שירוצה על דרך של עבודות שירות (את טענתה זו תמכה ההגנה באסופת מסמכים שהוגשו מטעמה **(נ/1)**).
16. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", לקח אחריות על מעשיו והביע עליהם חרטה; הצהיר כי ברצונו לפצות את המתלוננים על מעשיו; פירט על אודות הטיפול שהוא עובר אצל הקרימינולוגית הפרטית מזה כשנתיים על חשבונו ועל כך שהוא נרתם מהטיפול. בסופו של דבר, הצהיר הנאשם כי הוא מבקש להעלות את חייו על מסלול נורמטיבי וביקש כי בית המשפט יתחשב בו לעניין העונש.

דין והכרעה

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

17. בהיעדר מחלוקת בין הצדדים על כך שמכלול מעשיו של הנאשם מהווה "אירוע" אחד, ובהתאם למתווה שהותווה על ידי המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון, אקבע בשלב הראשון את מתחם העונש ההולם; ולאחר מכן אגזור את העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה אם יש מקום לסטות לקולה מהמתחם שנקבע או שמא יש לקבוע את העונש בגדרו (על אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל, ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (05.08.2013)).
18. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצועה, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.
19. בעצם ביצוע עבירות התקיפה והחבלה הממשית ע"י שניים או יותר, פגע הנאשם בסטנדרט התנהגות שנועד להגן על תחושת הביטחון, שלמות הגוף והכבוד של כל פרט בציבור מפני תופעת האלימות. לא אחת התריעו בתי המשפט כי יש למגר את תופעת הבריונות באמצעות ענישה הולמת (ראו לעניין זה הדברים שנאמרו בע"פ 4330/12 דעאס נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (05.11.2012)) (והדברים נאמרים באופן כללי, כאשר ברי כי שיקול ההרתעה אינו בא במניין השיקולים שנשקלים לצורך קביעת מתחם העונש ההולם).
20. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כפי שיפורט להלן - ובייחוד לנוכח השקלול והאיזון בין חומרת מעשיו של הנאשם ולחבלות שנגרמו למתלוננים והנזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשיו - סבורתני כי הפגיעה בערכים המוגנים הינה ממשית.
21. במסגרת בחינות הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בית המשפט נותן דעתו, בין היתר, לשאלה האם התקיפה שגרמה לחבלה בוצעה בצוותא חדא אם לאו; האם נעשה שימוש בנשק קר או חם; משך התקיפה; הרקע לביצוע המעשה; חלקו של המתלונן; תוצאותיה של התקיפה וכיוצ"ב. ברוח זו, יצוין כי את מעשי התקיפה ביצע הנאשם כנגד המתלוננים על רקע שימוש בדרך, כשלמרבה הצער מדובר בתופעה שהפכה לחזון נפרץ במקומותינו, עת אזרחים תמימים מוצאים את עצמם מותקפים בכביש, פעמים רבות על עניינים של מה בכך, על ידי אותם בריונים שלא נרתעים ליישב סכסוכים בדרך אלימה ובכוח הזרוע ושמבקשים לפגוע בשלוות נפשם ובגופם. לא זו בלבד, אלא שאת חלק ממעשיו הנאשם ביצע בצוותא חדא עם אחר, בדגש על כך שעת ביקש המתלונן 1 למשוך את הנאשם והאחר מהמשך תקיפתם את המתלונן 2, השניים תקפו את המתלונן 1 בצוותא חדא בכך שהכו בו בגופו ובעטו בו בפניו.
22. בבש"פ 1027/02 שי בן צבי בלזר נ' מדינת ישראל, תקדין - עליון 2002(1), 224, עמדה כב' השו' ד' בייניש על החומרה שבמעשים מעין אלה, דברים, שגם בחלוף השנים לא נס לחם: "אין צריך להרבות במילים על ההגנה הנדרשת לציבור מפני נהגים ועוברי דרך בריונים וחמומי מוח, המנסים לפתור בדרך תוקפנית ואלימה מחלוקות שוליות, הנובעות מהתנהגות המשתמשים ברשות הרבים. העידן המודרני, בו אנשים רבים מצויים בכלי רכב הנעים בדרכים, מזמין, מטבע הדברים, מחלוקות ואי הבנות לגבי דרך נהיגתו של פלוני או אי התחשבות באלמוני. ישוב מחלוקות מעין אלו אינו יכול להיעשות בכוח הזרוע ובאלימות, כשם שלא ראוי ללוותם באלימות מילולית. לנוכח זאת, כאשר ברגיל האזרחים המצויים בדרך אינם מסוגלים גם להגן על עצמם, אין מנוס אלא לנקוט בקו ענישה מחמיר, האמור לבטא בבהירות ובחדות את סלידת החברה ממעשי בריונות דוגמת אלה".

23. לגופו של עניין, נתתי דעתי בראש וראשונה לתוצאות ולחבלות שנגרמו למתלוננים כתוצאה ממעשיו של הנאשם, ובהן, חבלות של ממש בדמות שבר באף וחתך ברוחב של 1 ס"מ בקרקפת למתלונן 1, ופצע ברוחב של 1 מ"מ במצח למתלונן 2. בהמשך לאלו, ומבלי להתעלם מכך כי תחילתו של האירוע בדין ודברים שהתנהל בין הנאשם לבין המתלונן 1 על רקע תאונת דרכים, הרי שנתתי דעתי לכך שלנאשם חלק מרכזי בתקיפה, באשר הוא זה אשר תקף את המתלונן 2 לאחר שאחיו (המתלונן 1) הזעיקו למקום מבלי שקדם לתקיפה קנטור מצדו של האחרון. בעניין זה ייאמר, כי בולטת בחומר התעודת העובדה שבהמשך לכך הנאשם הכה במתלונן 2 במכת אגרוף לפניו ובבעיטות לגופו. עוד ולחומרה, וכאמור זה מכבר, נתתי דעתי לכך כי תקיפתו של המתלונן 1 בוצעה ע"י הנאשם והאחר עת הלה ביקש להגן על המתלונן 2 וניסה למשוך את השניים הימנו על מנת שיחדלו מתקיפתו. ברוח זו יצוין, כי אכן, הנזק הגופני שנגרם למתלונן 2 (פצע במצח), מצוי ברף שאינו ברף הגבוה של החבלות שהעבירה הקבועה בסעיף 383(א) לחוק העונשין יכולה להכיל בתוכה, אולם לא אוכל להתעלם מהחבלות הקשות שנגרמו למתלונן 1 (שבר באף וחתך בקרקפת) כתוצאה מכך שהנאשם והאחר תקפו אותו בכך שהיכו בו בגופו ובעטו בפניו. כמו כן, לא אוכל להתעלם מ**פוטנציאל הנזק** אשר היה טמון בהתנהגותו משוללת הרסן של הנאשם. מה עוד, שתקיפת הנאשם את המתלונן 1 בצוותא חדא עם אותו אחר, מעצים את פוטנציאל הנזק, כאשר ברי כי מעשיו של הנאשם עלולים היו לגרום למתלוננים נזקים גופניים חמורים מאלו שנגרמו בסופו של יום, וכבר היו דברים מעולם.

24. הנה כי כן, נדמה שלא בכדי קבע המחוקק כי העונש של התוקף את חברו בצוותא חדא - בין אם התקיפה גרמה לחבלה ובין אם לאו- הינו כפול מזה הקבוע לצד עבירת התקיפה. ודוק, במקרה הנדון אין עסקינן בנזק פוטנציאלי גרידא שכן (וכאמור זה מכבר), הנאשם והאחר גרמו לנזק גופני ממשי למתלוננים.

25. מה עוד, ועל אף שהמאשימה בחרה שלא להאשים את הנאשם בעבירת שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק, או בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, הרי שמסעיף 5 לעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי לאחר שהמתלונן 1 יצא מרכבו ומסר כי הוא מתעתד להזעיק את המשטרה למקום, ניסו הנאשם והאחר לקחת למתלונן 1 את מכשיר הטלפון הנייד מידו כדי למנוע הימנו להתקשר למשטרה; מסעיף 7 לעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי הנאשם איים על המתלונן 2 בכך שאמר לו "אתה לא יודע מי אנחנו אתה לא יודע עם מי יש לך עסק"; ואילו מסעיף 12 לעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי לאחר מעשיהם נמלטו הנאשם והאחר מהמקום. בנסיבות אלו, וכמכלול, צריכה התנהגות משוללת רסן זו, להישקל עובר לקביעת מתחם העונש ההולם, שכן יש לזכור כי מאז חקיקתו של חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, אשר קבע את אופן ניסוחו של כתב האישום, הוסט עיקר הדגש מסעיפי החיקוק אל העובדות שבו (ראו לעניין זה, רע"פ 5978/04 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 594 (2006); רע"פ 2581/14 אסף יקותיאלי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (12.02.2015); וע"פ 1997/13 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (29.08.2013)). משכך, מכלול המעשים המתוארים בפרק העובדות יהוו כנקודת המוצא של בית המשפט - בוודאי ככל שהדברים נוגעים לקביעת מתחם העונש בכלל, ובחינת הנסיבות שנלוו לעבירות בפרט.

26. עוד יש ליתן את הדעת לכך כי מעבר לממד הפיזי, יש במעשי האלימות שבהם נקט הנאשם כלפי המתלוננים אף ממד נוסף של ביזוי והשפלה, עת מעשיו בוצעו לפנות בוקר, באמצע הכביש ובעורק תחבורה ראשי. בהצטרבם של המעשים שתוארו לעיל, בנקל ניתן לשער כי עצמת הנזק הנפשי אינו נופל בהרבה, אם בכלל, מעצמת הנזק הפיזי אשר נגרם להם.

27. מנגד ולקולה, בית המשפט שוקל את העובדה כי מדובר באירוע שמשכו קצר ושבהלכו לא עשה הנאשם שימוש בנשק קר או חם וכי נדמה כי מעשיו נעשו מתוך התפרצות זעם ומבלי שנלווה להם תכנון מוקדם משמעותי. אם כי, אין לתת לנסיבה זו משקל מופרז, שכן כמעט לעולם מבוצעות עבירות האלימות בעידנא דריתחא, ומבלי שהעברין תכנן את הדברים מראש - מה שעדיין אינו מפחית מחומרנותן.

28. כן נתתי דעתי **לנסיבות אשר הביאו את הנאשם לביצוע העבירות**. בהקשר זה יצוין, כי גם לו הייתי מקבלת את טענתו של הנאשם בשירות המבחן (שאינה עולה בקנה אחד עם רצף עובדות כתב האישום המתוקן), לפיה, התנהגותו הייתה תקינה עת הוא ניסה למסור את פרטיו למתלונן 1 לאחר קרות התאונה וכי היה זה המתלונן 1 אשר הזעיק למקום את המתלונן 2 על מנת להרתיעו ומשכך, האירוע הסלים, תוך שהמתלוננים אינם חפים מהתנהלות לקויה וגם להם חלק מרכזי באירוע - הרי שעדיין אין בכך כדי להצדיק במאומה את ביצוע העבירות החמורות שבוצעו על ידו עת הלה בחר לעשות דין לעצמו, וחלף נקיטה באמצעים לגיטימיים כגון שיח תרבותי או פנייה לאנשי אכיפת החוק, תקף בברוטאליות את המתלוננים תוך שהוא גורם להם לחבלות של ממש. למותר לציין כי נסיבות אלו נזקפות לחובתו של הנאשם ואף מציירות תמונה מטרידה מאוד המדמה התנהלות בריונית ומשוללת רסן ביחסו של הנאשם כלפי המתלוננים.

29. בסיכומה של נקודה זו ייאמר, כי מ'מבט על' על האירוע בכללותו, מצטיירת בעיניי תמונה מטרידה המשקפת התנהגות עבריינית, המאפיינת את דרכם של בריונים בבואם לפתור סכסוכים, לעיתים תכופות על עניינים של מה בכך, המתגלעים על רקע שימוש בדרך, בכוח הזרוע ולקיחת החוק לידיים. ברי כי התנהגות מעין זו, שבה הנאשם בחר לעשות דין לעצמו, כמכלול, צריכה להישקל עובר לקביעת מתחם העונש ההולם.

30. **בכל הנוגע למדיניות הענישה הנוהגת**, הרי מקום שבו עסקינן בעבירה של תקיפה וחבלה ממשית ע"י שניים או יותר לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין, סקירת הפסיקה הנוהגת מעלה כי **על דרך הכלל** מתחמי הענישה נעים בין מאסר קצר שניתן לרצותו בעבודות שירות ועד ל- 18 חודשים מאסר בפועל (ראו למשל, ת"פ (שלום תל אביב) 22869-12-11 **מדינת ישראל נ' קיס ואח'** [פורסם בנבו] (07.06.2017); ת"פ (שלום באר שבע) 6118-07-20 **מדינת ישראל נ' דאנה ואח'** [פורסם בנבו] (28.04.2021); רע"פ 310/18 **אשורוב נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (11.2.2018); ת"פ (שלום ירושלים) 26187-06-14 **מדינת ישראל נ' דבול ואח'** [פורסם בנבו] (19.07.2017); ת"פ (שלום תל אביב) 36595-08-15 **מדינת ישראל נ' חואנה** [פורסם בנבו] (18.11.2018); ע"פ 2617/14 **חמאד נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (27.07.2014); עפ"ג (מחוזי באר שבע) 39617-09-20 **מדינת ישראל נ' בן סימון ואח'** [פורסם בנבו] (02.12.2020); ת"פ (שלום רחובות) 5109-06-21 **מדינת ישראל נ פלוני** [פורסם בנבו] (30.01.2023); ועפ"ג (מחוזי חיפה) 30400-06-15 **מדינת ישראל נ' יהודה פחימה** [פורסם בנבו] (19.11.2015)).

31. ויוער, בסקירת הפסיקה שלעיל הפניתי למתחמי הענישה שנקבעו במקרים השונים, כשהעונשים שהושתו בכל מקרה ומקרה, בגדרי המתחמים או מחוצה להם, הושפעו ממאפייניו האישיים והייחודיים של כל נאשם ונאשם. גם בנוגע למתחמי הענישה עצמם, נהיר כי קיימים מקרים החורגים, לכאן או לכאן, מהמנעד האמור. לא יפלא שכך הדבר, שכן כידוע, מתחמי הענישה שנקבעים בכל מקרה ומקרה תלויים, בין היתר, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאשר ברי למשל, כי אין דין תקיפה שעניינה דחיפה שגרמה לאדמומיות כדין תקיפה שעניינה הטחת מכות אגרוף לכיוון הפנים ובעיטות שגרמו לשברים או לחבלות מדממות רבות.

32. עוד אציין, כי עיינתי בפסיקה שאליה הפנו באי כוח הצדדים, אולם הדבר נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות בין המקרים שנדונו שם לבין המקרה שלפניי. כך למשל, ברע"פ 9037/14 **יואב בן קסוס ואח' נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (08.02.2016) פסיקה אליה הפנתה המאשימה, המדובר היה בתקיפת המתלונן ע"י 6 אנשים, תוך שהמתלונן נפגע פגיעות קשות באבריו הפנימיים (בטחול ובלבלב) אשר גרמו לו לנזקים גופניים חמורים שהגיעו עד כדי אי תפקוד מלא של אברים חיוניים אלה. כמו כן, כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלונן פגיעות כלכליות ונפשיות. לא זו בלבד, אלא שהנאשמים שם הורשעו אף בתקיפה חבלנית של אדם נוסף. הנה כי כן, המדובר בנסיבות החמורות מאלו שבמקרה שלפניי, וכפי שציינה המאשימה בהגינותה הנאשמים שם לא עברו כל הליך שיקום, וזאת בשונה מעניינינו. עוד יצוין, כי הכרעת הדין האמורה ניתנה עובר לכניסתו של תיקון 113 לחוק העונשין לתוקף. בעניין זה טוב

יעשו הצדדים אם יקפידו להציג פסקי דין שניתנו בעת האחרונה, ובוודאי כאלה שניתנו לאחר תיקון 113 (וראו דבריה של כב' השו' ג' שלו בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 21819-05-15 **יהודה סלפוצ'ניק נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (12.05.2015), ביחס לגזרי דין שניתנו עובר לתיקון 113, ואשר ולא ברור אם כיום הם היו מתיישבים עם הוראותיו). בכל הנוגע לרע"פ 8566/13 **אלכסיי טקצ'ניקו נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (01.02.2015), הרי שהנאשם שם הורשע על פי הודאתו בעבירה של תקיפה וחבלה ממשית שבוצעה ע"י שניים או יותר וצירף תיק נוסף שבו הלה הודה והורשע בעבירות של הסגת גבול, היזק לרכוש בזדון וגניבה. מעובדות כתב האישום שם עולה כי הנאשם ואחר הבחינו במתלונן, חייל, הולך ברחוב וללא כל סיבה נראית לעין תקפו אותו במכות אגרופים בראשו ובבעיטות וגרמו לו לחבלות שהצריכו טיפול רפואי. בית המשפט קבע מתחם עונש הולם לעבירת התקיפה הנע בין 10 ל- 24 חודשים מאסר בפועל והשית על הנאשם ענישה בדמות 10 חודשים מאסר לריצוי בפועל. בערעור נקבע מתחם ענישה ראוי לעבירה זו הנע בין 6-16 חודשים מאסר, תוך שעונשו של הנאשם הוקל והועמד על 7 חודשים מאסר לריצוי בפועל. גם כאן, ייאמר כי המדובר בנסיבות חמורות מאלו שבעניינינו, מה עוד, שלנאשם שם יוחסה עבירות נוספות, כך שיקשה על בית המשפט להקיש אף מגזר דין זה תובנות לעניינינו.

33. בכל הנוגע לפסיקה אליה הפנתה ההגנה, הרי שבת"פ (שלום אשקלון) 53680-07-20 **מדינת ישראל נ' לאון טייב** [טרם פורסם במאגרים המשפטיים] (20.12.2020), הורשע הנאשם בארבעה אישומים שונים שעניינם עבירות תקיפה, תקיפה חבלנית ואיומים כלפי אמו בת ה-74, כלפי אחותו ובעבירות נוספות כלפי שוטרים, וכן בעבירה של הפרת הוראה חוקית. בית המשפט קבע מתחם עונש ראוי הנע בין מאסר מותנה ועד כמה חודשים מאסר בפועל והשית על הנאשם 4 חודשים מאסר לריצוי בפועל, לצד ענישה נלווית. המדובר בנאשם צעיר, ללא עבר פלילי, שמחוות הדעת הפסיכיאטרית שהתקבלה בעניינו עלה כי יתכן והלה סובל ממחלת נפש, הגם שהצדדים לא חלקו על כך שהנאשם כשיר לעמוד לדין. המדובר בנסיבות שונות מאלו שבעניינינו הן בפן העושה והן בפן המעשה, כך שאין בהן כדי להשליך על המקרה המונח לפתחי; בת"פ (שלום -רמלה) 45144-11-19 **מדינת ישראל נ' אלון חנגרי** [טרם פורסם במאגרים המשפטיים] (18.07.2022), שם המדובר בתקיפה חמורה ושונה מעניינינו, עבירה לפי סעיף 333 לחוק העונשין ושבגינה בית המשפט קבע מתחם עונש ראוי הנע בין מאסר קצר ועד ל-8 חודשים מאסר לריצוי בפועל והשית על הנאשם בשל הליכי שיקום, עונש בדמות מאסר מותנה ושל"צ בהיקף של 220 שעות (ויוער, כי הערעור שהגיש הנאשם במסגרת עפ"ג (מחוזי -מרכז) 11102-09-22 **אלון חנגרי נ' מדינת ישראל** [טרם פורסם במאגרים המשפטיים] (20.02.2023) - נדחה). אכן, הנאשם שם הורשע בעבירה חמורה מזו שבעניינינו ואולם הלה הורשע בביצוע עבירת תקיפה אחת ואילו הנאשם שלפניי הורשע בביצוען של שתי עבירות תקיפה. מה עוד, שהנאשם שם עבר הליך שיקום משמעותי במסגרת שירות המבחן, כך שגם כאן יקשה על בית המשפט להקיש תובנות מפסיקה זו לעניינינו בשל השוני מבחינת נסיבות העושה (ועל כך עוד יורחב בהמשך הדברים).

34. על כל פנים, וזאת חשוב להדגיש, נהיר לבית המשפט כי קיימים מקרים שבהם הושתו עונשים החורגים, לכאן או לכאן, ממנעד הענישה שהוצג לעיל. ועדיין, דומני כי הפסיקה שהוזכרה היא-היא המייצגת נכונה את מדיניות הענישה הנוהגת. עוד ראוי להזכיר, כי ממילא גם לאחר תיקון 113 הענישה נותרה אינדיווידואלית ו"אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ראו לעניין זה, ע"פ 5768/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך כותרות העבירות שבהן הוא הורשע, ויש להתחשב במכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו (ראו והשוו, ע"פ 433/89 **ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 **מוחמד פראגין נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (05.05.2009)). לבסוף, גם ראוי להזכיר כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה, ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] (25.06.2013)).

35. **כללם של דברים, בשים לב לעקרון המנחה בענישה, לערכים המוגנים שנפגעו ולמידת הפגיעה בהם,**

למדיניות הענישה הנוהגת, ולנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, הריני לקבוע כי בגין מכלול מעשיו של הנאשם ינוע מתחם העונש ההולם בין כמה חודשים מאסר שיכול שירוצו בעבודות שירות ועד ל- 18 חודשים מאסר בפועל, וענישה נלווית.

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

36. אשר לגזירת העונש המתאים לנאשם, הרי שזו צריכה להיעשות בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.
37. בעניין זה, נתתי דעתי לעברו הפלילי (ת/3) של הנאשם הכולל 5 הרשעות קודמות מהשנים 2008-2021 במגוון עבירות מתחום האלימות והאלימות הזוגית ובהן תקיפה -סתם ע"י שניים או יותר; חבלה במזיד ברכב; איומים; העלבת עובד ציבור; הפרת הוראה חוקית; ותקיפה סתם - בגינן הושתו על הנאשם מגוון עונשים ובהם, מאסר בפועל; מאסר לריצוי בעבודות שירות; מאסרים מותנים; קנס; ופיצוי.
38. בהמשך לאמור, מצאתי להעניק משקל לנסיבות חייו של הנאשם כפי שאלה פורטו בתסקירי שירות המבחן וכן על ידי ההגנה במעמד הטיעונים לעונש. אף לא התעלמתי מהפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם ככל שיושת עליו עונש מאסר וזאת מבלי להתעלם מכך שהלה הספיק לרצות עונש מאסר בעברו.
39. עוד ולקולה, יש ליתן את הדעת לכך שהנאשם הודה בביצוע העבירות, מה שהביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר ואף ייתר את הצורך בהעדת המתלוננים וכי הלה הביע חרטה על מעשיו.
40. כמו כן, שקלתי את העובדה שהנאשם היה עצור בגין תיק זה במשך כמה ימים. ברי כי המעצר או הליך המעצר איננו "מקדמה על חשבון העונש", אולם נדמה כי ניתן ליתן לדברים משקל במסגרת הנסיבה הקבועה בסעיף 40יא(3) לחוק העונשין.
41. בנוסף לכל אלה נתתי דעתי לחלוף הזמן וכי הנאשם, במשך כארבע שנים מאז שביצע את העבירות שבגין הוא נותן את הדין כעת, היטיב את דרכיו, ונמנע מלשוב ולבצע עבירות נוספות.
42. עוד נתתי דעתי לאמור בתסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינו של הנאשם. כך, מתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של הנאשם ביום 19.02.2023, התרשם שירות המבחן כי הנאשם הביע עמדה קורבנית, מטשטשת ומצמצמת בכל הקשור לעברו הפלילי ולריבוי עבירות האלימות והאלימות הזוגית שבגין הורשע בעבר ושבגין הלה ריצה עונש של מאסר בפועל; מהקושי של הנאשם ליתן אמון ולחשוף את עצמו; מהקושי של הנאשם לקבל עזרה בשעת דחק; היותו של הלה בעל עמדות לגיטימיות להגמשת החוק בהתאם לצרכיו תוך נטייה לפעול בצורה אימפולסיבית ומבלי לכלכל השלכות מעשיו לטווח הרחוק, תוך קושי בוויסות עצמי; הקושי בקבלת אחריות מלאה על מעשיו והשלכת האחריות על המתלוננים בתיק; ומהקושי של הנאשם להתחייב להשתלב בטיפול ייעודי לאלימות במסגרת שירות המבחן בשל עומס בעבודה והיותו בעל עסק עצמאי. לצד זאת, ציין שירות המבחן כי הנאשם החל לבטא מודעות מסוימת לחלקים המורכבים באישיותו, ושיתף כי מעת ששוחרר מהמאסר ומזה כשנה הוא החל בטיפול פרטני אצל מטפלת ייעודית לטיפול בעבריינות לצד ההליך המשפטי.
43. משיחה שערך שירות המבחן עם המטפלת הפרטית בנאשם, הלה מסרה כי הנאשם החל להכיר בהתנהלותו הבעייתית ובדפוסיו העבריינים; הנאשם מתמיד ומחויב להליך הטיפול; וכי הוא נרתם ממנו רבות. באשר לניסיונות

השיקום, ציין שירות המבחן כי בעבר נעשו ניסיונות לרתום את הנאשם להליכי טיפול, אך לאורך השנים הנאשם שלל נכונות לכך. באשר להערכת הסיכון לעבריינות והסיכוי לשיקום, התרשם שירות המבחן כי הנאשם מתאמץ לנהל אורח חיים יציב, לצד נוקשות מחשבתית ונטייה להשליך את האחריות למעשיו על גורמים חיצוניים. **להערכת השירות, רמת הסיכון להישנות התנהגות אלימה מצדו של הנאשם מצויה ברמה בינונית ובהעדר טיפול ייעודי - קיים סיכון (אף הוא ברמה בינונית) להתנהגות עוברת גבול מצדו. בסופו של תסקיר, המליץ שירות המבחן להשית על הנאשם ענישה מצבת גבולות בדמות מאסר על דרך של עבודות שירות והעמדתו של הנאשם בצו מבחן פיקוחי למשך שנה.**

44. כך מתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של הנאשם ביום 28.05.2023, העריך שירות המבחן כי חלוף הזמן מאז האירוע והשלכות ההליך הפלילי המתנהל נגדו, המחירים הכרוכים בכך והשפעת המאסר האחרון על הנאשם, לצד המוטיבציה מצדו של הנאשם להמשיך את הטיפול הפרטני אותו הוא החל לבחינת דפוסיו הבעייתיים ורצונו להשתלב בטיפול - הגבירו אצל הנאשם את אפקט ההרתעה. כמו כן, ציין השירות כי משיחה שערך עם המטפלת הפרטית בנאשם עלה כי האחרון עושה תהליך מעמיק ומיישם את הדברים העולים במהלך הטיפול, לצד החשש שהוא מביע לפגיעה בתעסוקתו, ככל שיושת עליו עונש לריצוי בעבודות שירות. **בסופו של יום, משמצא השירות כי המטפלת הפרטית מהווה גורם טיפולי משמעותי עבור הנאשם, ומשניכר כי הנאשם עובר תהליך משמעותי שמספיע על התנהלותו, ומשהעריך שירות כי הנאשם הביע מוטיבציה לבחון את התנהלותו ולשנות את אורחות חייו, תוך שהלה מבין את חומרת מעשיו וצרכיו הטיפוליים, ומשפחת הסיכון בעניינו להישנות התנהגות אלימה בעתיד, הרי שגבר הסיכוי לשיקומו - ומשכך (ומבלי שהשירות הקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם או התעלם מהמלצתו העונשית הקודמת), הומלץ להשית על הנאשם ענישה שיקומית בדמות פיצוי כספי למתלוננים, צו של"צ בהיקף נרחב, לצד העמדתו של הנאשם בצו מבחן פיקוחי למשך שנה, במסגרתו יפקח השירות על המשך השתלבותו של הנאשם בהליך הפרטני אותו הוא החל ולחילופין, הלה ישולב בקבוצה ייעודית במסגרת שירות המבחן בתחום האלימות.**

45. וכך, מתסקיר שירות המבחן מיום 01.01.2024, חזר שירות המבחן על המלצתו העונשית וזאת בשים לב לחלוף הזמן, המוטיבציה שמגלה הנאשם לבחינת התנהלותו, לעובדה כי לראשונה בחייו הלה שואף לשנות את אורחותיו, וההערכה לפיה גברו סיכויי השיקום בעניינו.

46. כפי הידוע, המלצתו של שירות המבחן, כשמה כן היא - המלצה בלבד, ובכל הכבוד הראוי, בית המשפט איננו מחויב לה. ככלל, שוקל שירות המבחן ומביא בחשבון בעת גיבוש המלצתו בעיקר את האינטרס האישי של הנאשם. לעומתו, אמון בית המשפט על שקילת אינטרסים שונים ורחבים יותר, ושומה עליו להביא בחשבון אף את אינטרס הציבור בכללותו. לשירות המבחן תרומה חשובה ביותר להליך השיפוטי, אך המלצתו של שירות המבחן מבטאת פן אחד בלבד מתוך שיקולי הענישה שבית המשפט מחויב לשקול (ראו והשוו, דבריו של כב' השו' מ' שמגר בע"פ 344/81 **מדינת ישראל נ' שחר סגל**, פ"ד לה(4) 313, 318 (1981); בע"פ 1472/15 **שי שעשוע נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] 17.05.2015); ברע"פ 7389/13 **נתן טייטלבוים נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] 17.12.2013); וברע"פ 5212/13 **אדינה שמעון נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] 29.08.2013).

47. בזהירות הנדרשת ייאמר, כי המלצה זו של שירות המבחן איננה עולה בקנה אחד עם האמור בגוף התסקירים, ולא כל שכן, עם חומרת העבירות המיוחסות לנאשם. עוד ובזהירות הנדרשת אומר שהראיה לכך ששירות המבחן שם לנגד עיניו במקרה הנדון אך ורק את האינטרס האישי של הנאשם, הינה המלצתו העונשית שמרוחקת מרחק ניכר ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים מסוג זה וחורגת לקולה ממתחם העונש ההולם שנקבע על ידי קשה להלום פער כגון דא ויש בו משום התעלמות מוחלטת מכל יתר שיקולי הענישה (הדברים אמורים כמובן מבלי שבית המשפט ישים עצמו בנעליו של שירות המבחן, וברי כי השירות סוברני לבוא בכל המלצה עונשית שהוא ימצא לנכון).

48. ברוח דברים אלו, לא מצאתי כי בעניינו של הנאשם מתקיימים אותם שיקולי שיקום כבדי משקל שיהיה בהם כדי להצדיק סטייה לקולה ממתחם העונש ההולם אשר נקבע על ידי שכן, מהאמור בתסקירי שירות המבחן עולה באופן חד משמעי כי לנאשם נזקקות טיפוליות בתחום האלימות. הנה כי כן, ומבלי להקל ראש בהליך הטיפול הפרטי שאותו עובר הנאשם מזה תקופה ממושכת אצל הקרימינולוגית שאליה הוא הופנה ע"י הסנגוריה הציבורית (טיפול של שעה פעם בשבוע), נדמה כי המדובר ב"ניצני שיקום" בלבד וכי לנאשם עוד צפויה דרך טיפולית ארוכה ובהעדר השלמת הליך השיקום עודנו מקנן החשש שמא הלה יחזור לעבור עבירות מתחום האלימות, מה שבתורו עלול להוביל לביצוע עבירות נוספות וזאת לאור דפוסיו המכשילים.

49. יתר על כן, אף אם הייתי קובעת שהנאשם השתקם בצורה מלאה או שקיים סיכוי ממשי לכך (ואינני קובעת זאת), עדיין אין זה אומר כי בית המשפט בהכרח יסטה לקולה ממתחם הענישה, והרי לא בכדי נוקט סעיף 40ד(א) לחוק העונשין - בהתייחסו לאפשרות שבית המשפט יורה על סטייה לקולה ממתחם הענישה משיקולי שיקום - בלשון "רשאי" ולא "חייב".

50. כידוע, יש לנקוט בזהירות בכל הנוגע לסטייה ממתחמי הענישה בשל נימוקי שיקום ולבחון כל מקרה על נסיבותיו. בעניין זה יש לבחון בין היתר, האם השינוי שעבר הנאשם נותן אותותיו במישורים השונים של חייו, ובפרט בדרך החשיבה המעוותת שהביאה אותו לביצוע המעשים, כמו גם לבחון **באיזה שלב של ההליך השיקומי מצוי הנאשם**, וכי רק במקרים נדירים שבהם קיימים סיכויי שיקום מובהקים המצדיקים, בבחינת יוצא מן הכלל - לסטות ממתחם העונש ההולם (ראו והשוו, ע"פ 1229/19 יפתח סלומנסקי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] 01.07.2019)). מה עוד, **שלא בכל מקרה שבו ההליך הטיפולי מתקדם בכיוון חיובי, יש להפעיל את הסמכות הקבועה בסעיף 40ד לחוק העונשין**. אחרת, נמצא כי החרג מרוקן מתוכן את הכלל, שלפיו יש לגזור את העונש בתוך מתחם הענישה בהלימה לחומרת המעשה ולמידת האשם של העושה (וראו לעניין זה, ע"פ 126/22 מדינת ישראל נ' פלוני [פורסם בנבו] 27.04.2022)). הנה כי כן, על אף חשיבותו הניכרת, אינטרס השיקום איננו בבחינת חזות הכול, ולצד אינטרס זה קיימים שיקולי ענישה נוספים כגון גמול (שהוא אף העיקרון המנחה בענישה, לאחר תיקון 113) והרתעה (ראו והשוו, ע"פ 1521/14 יוסף אלפקיר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] 16.09.2015); ורע"פ 4097/16 מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] 24.05.2016)).

51. לצד זאת, בעובדה שהנאשם גילה 'ניצני שיקום' יהיה גם יהיה כדי להביא להקלה בעונשו. לשון אחר, אילולא שיתוף הפעולה של הנאשם עם המטפלת הפרטית ועם שירות המבחן ותחילתו של שיקום, משמעות הדברים היא השתת ענישה ברף הגבוה במסגרת המתחם שקבעתי לעיל.

52. **ומן התם אל הכא**, מלאכת גזירת הדין איננה מלאכה קלה כל עיקר, ואכן ברגיל, עונשו של מי שהורשע בעבירות אלימות חמורות כמו אלה שבהן הורשע הנאשם - דינו למאסר מאחורי סורג ובריח. גם במקרה הנדון, בית המשפט אינו מתעלם מחומרת מעשיו של הנאשם ובוודאי לא מהנזקים שנגרמו למתלוננים. כמו כן בית המשפט אינו מתעלם מעברו הפלילי של הנאשם. ועדיין, בשים לב לנסיבותיו האישיות של הנאשם; הודאתו במיוחס לו; החרטה שהביע; יציבותו התעסוקתית; ותחילתו של שיקום; ומבלי להתעלם ממסכת חייו המורכבת ומכך שבאירועי ה- 7.10.2024 הלה איבד חברים ואת בן דודו שעבד עמו שמצאו את מותם בטבח במסיבה בעוטף עזה; ובשים לב ליתר מאפייניו החיוביים אשר תוארו בגזר הדין - מצאתי כי ניתן ללכת לקראתו בזו הפעם, לחזקו בדרכו השיקומית ולמקם את עונשו ברף הנמוך של המתחם שנקבע על ידי. בכל הנוגע לרכיב הכלכלי שבענישה, הרי שבית המשפט ישית על הנאשם קנס, אולם לצד חומרת העבירות, בקביעת גובהו יילקחו בחשבון גם מכלול מאפייניו החיוביים של הנאשם ומצבו הכלכלי (נ/1). לצד אלה, הנזקים שנגרמו למתלוננים ימצאו את ביטויים בגזר הדין, וזאת בגובהו של רכיב הפיצוי שיושת על הנאשם.

53. הנה כי כן, ובאיזון הראוי בין מכלול האינטרסים ושיקולי הענישה, מצאתי להשית על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 5 חודשים מאסר בפועל, שירוצו בעבודות שירות בניכוי ימי מעצרו.

בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 07.05.2024 הנאשם יחל בריצוי עבודות השירות ביום 29.07.2024 או בכל מועד אחר אשר יקבע הממונה. העבודות תבוצענה במרכז קהילתי אורים בת"א בכתובת אורים 41 תל אביב, במהלך חמישה ימים בשבוע על פי טווח השעות המתאפשר על פי חוק העונשין והכול אלא אם הממונה יקבע אחרת. על הנאשם להתייצב לריצוי המאסר במועד הנקוב, בשעה 08:00, במשרדי הממונה על עבודות השירות, אלא אם כאמור, הממונה על עבודות השירות יודיע לו על מועד תחילה אחר.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק ההחלטה יישלח בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

ב. צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.

הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן ומשמעות העדר שיתוף הפעולה.

העתק מהחלטתי יישלח בדחיפות לשירות המבחן.

ג. מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום יעבור הנאשם כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ד. מאסר מותנה למשך 6 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של שנתיים מהיום יעבור הנאשם כל עבירת אלימות מסוג עוון.

ה. פיצוי בסך 5,000 ₪ למתלונן ע"ת/1.

ו. פיצוי בסך 2,000 ₪ למתלונן ע"ת/2.

מצ"ב טופסי פרטי ניזוקים.

כל סכום שייגבה בתיק, יזקף תחילה על חשבון הפיצוי.

ז. קנס כספי בסך 1,500 ₪ או 15 ימי מאסר תמורתו.

ח. הפיצוי והקנס ישולמו ב- 20 שיעורים שווים ורצופים כשהראשון שבהם בתוך 60 יום מהיום.

תשומת לב הנאשם כי החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים והתשלומים שנקבעו בגזר הדין.

ניתן יהיה לשלם את הקנס/הפיצוי/ ההוצאות כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

עמוד 10

בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il

במוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000.

במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

ט. הנאשם יצהיר על התחייבות על סך 10,000 ₪ להימנע מביצוע כל עבירת אלימות וזאת למשך שנתיים מהיום.

זכות ערעור - כחוק.

הנאשם:

אני מתחייב שלא לעבור כל עבירת אלימות במשך שנתיים מהיום.

הובהר לי, כי ככל שאעבור כל עבירת אלימות במשך שנתיים מהיום, אזי יושת עלי סך של 10,000 ₪.

החלטה

רשמתי לפניי את התחייבות הנאשם להימנע מביצוע העבירות כמפורט בגזר הדין.

ניתנה והודעה היום ח' אייר תשפ"ד, 16/05/2024 במעמד הנוכחים.

נגה שמואלי - מאייר, שופטת בכירה